

have betragtet ſom det Allerſidſte? Afviſgeſerne ere tre. For det Førſte er der udtrykkelig tilføjet, at Udſetning af Nullen paa Grund af geiſtlig Ordination efter viſe Lars Tjeneste i Linten kun indtræder i Fredstid. Følgen heraf er den, at, naar Krigen er udbrudt, kan en theologifk Candidat, ſom ſtaaer i Linten, ikke, medens Krigen ſtaaer paa, ved Ordinationen, ved at kaldes til et geiſtligt Embede med Paaberaabeſe af, at nu ere hans 5 Aar udløbne, kræve ſig udflettet. Dette ſynes at være en Indrømmelſe, og det er det til en vis Grad ogsaa, men jeg troer, det er fuldkommen rigtigt. Det er berettiget allerede efter den almindelige Analogi med Børnepligtslovens § 45, hvori det beſtemmes, at, ſaa længe en Krig varer, kan man ikke for at udflettet af Nullen paaberaabe ſig Tilbage læggelſen af ſine Tjenſteaar. Men, naar den ene Udflettelsesgrund, Tilbage læggelſen af Tjenſteaarene, ikke kan paaberaabes, bør den anden Udflettelsesgrund, nemlig, at man bliver kaldet til et geiſtligt Embede, heller ikke kunne paaberaabes. Dertil kommer, at, medens det har ſit gode Grund og for mig ſtaaer ſom noget aldeles Rigtigt og Sømmeligt, at i Fredstid den, der efter at have tjent viſe Aar i Linten opnaaer Kaldelſe til et geiſtligt Embede, udflettet, ſtaaer det ikke ſaaledes for mig, naar der er Krig. I Krigen, naar flere Mænd ſtaaer ved Siden af hinanden overfor Fjenden, er det ikke rigtigt, at den Ene ved en kongelig Ud nævneſe kaldes bort fra den farefulde Stilling, hvori de Andre blive. Det kunde endogsaa medføre den meeft ſkærende Ulighed mellem ſelve de theologifke Candidater. To theologifke Candidater næſten af ſamme Alder og Adkomſt til Befordring kunde begge ſtaaer i Linten, den ene ſit Befordring og gik bort, den anden blev. Det er alſaa det Ene, hvilket jeg anſeer for et meget underordnet Punkt, at i det, Gud ſkee Lov, dog extraordinaire Forhold, Krigstid, kan ingen Udflettelse finde Sted. — Den anden Afviſgeſe fra Regjeringsforſlaget er den, der angaaer Udcommanderingen af Geiſtliche til Seltpræſter i de 4 Aar, ſom de endnu have tilbage i Linten, efter at de have tjent i de 4 første Aar. Jeg tør gaae ud fra, at Thin-

gets langt overveiende Fleertal er enigt med mig i, at Udeladelſen af denne Beſtemmelſe er en Forbedring, at den hele Beſtemmelſe om, at Børnepligten kunde forlanges opfyldt i Form af Udforelſen af præſtelige Forretninger, var uheldig. — Der ſtaaer da tilbage, at, medens Regjeringsforſlaget ſom Betingelſe for, at den geiſtliche Ordination ſkulde kunne fritage, krævede 4 Lars Tjeneste i Linten, ſtaaer der nu 5 Aar. Det er den virkelige Afviſgeſe, det er den virkelige Indrømmelſe, der er ſteet i Fællesudvalget; det er det, ſom Medlemmerne af Landſtthingets Majoritet i Udvalget have at forſvare, at de tilraade. Naar man nu ſpørger om Realiteten, om den virkelige Betydning af Tallene 4 og 5, ſaa vil jeg ſige, og jeg troer, det almindelig vil tiltrædes, at det ikke har Stort at betyde. Jeg troer, at man maa være enig i at ønske, at de Tider kunne komme tilbage, da i Reglen Mænd, ſom ikke ere over 30 Aar, eller ikke ere ſynderlig derfra, kunne blive Præſter, og at man ikke ſkal lade theologifke Candidater gaae henved 20 Aar, før de indtræde i Embede; men om ſaa Grændſen for Ordinationen fra det 25de Aar, ved hvilket Tjenſten i det Eneſte maa begynde, trækkes 4 Aar ud til det fyldte 29de Aar eller 5 Aar til det fyldte 30te Aar, det er med Hensyn til Kirſens Interelſe — og det er den, man man ſpørge om — ligegyldigt. Men Spørgsmaalet har en anden Betydning, det indrømmer jeg gjerne og føler det meget stærkt. Regjeringen havde foreſlaaet en rimelig Lempelſe med Hensyn til de Geiſtliche Tjenſtetid; den havde ligefrem halveret Tjenſten i Linten og ſagt: De ſkulle tjene i de første 4 Aar, der baade i Fred ere de beſværligſte, og ſom ogsaa med meeft Sandſynlighed føre dem i Faren, hvis den er tilſtede, og dette Forſlag er tiltraadt af Landſtthinget. Jeg anſeer det nu for at være overeeensſtemmende med god Orden efter conſtitutionel Skik, at, naar i et Spørgsmaal af en ſaadan tvivlagtig Beſtaffenhed de to Factorer af Lovgivningſmagten, Regjeringen og det ene Thing, ſtaaer ſammen paa et rimeligt Standpunkt, bør det andet Thing give efter, og de to Factorer for deres egen Værdigheds og Stillingſ Skyld holde paa, hvad de engang have